

Sygn. akt IV CNP 52/18

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w B.
z dnia 19 września 2017 r., sygn. akt II Ca [...],
w sprawie z powództwa T. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
przeciwko B. N.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 czerwca 2019 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pozwana B. N. w dniu 4 września 2018 r. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 19 września 2017 r. oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Rejonowego w B., którym zostało uwzględnione powództwo T. spółki z o.o. w K. o zapłatę. Skarżąca jako przepisy, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, wskazała art. 415 k.c., art. 45 Konstytucji w zw. z art. 379 pkt 5 k.p.c. W ramach spełnienia obowiązku wynikającego z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżąca podniosła, że „wzruszenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe albowiem brak jest podstaw do złożenia skargi o wznowienie postępowania, a zaskarżone orzeczenie, zgodnie z art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c., nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną”.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem jako środek procesowy o szczególnym charakterze musi spełniać wszystkie wymagania konstrukcyjne przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c., a braki w tym zakresie nie podlegają usunięciu na zasadach przewidzianych dla wymagań formalnych skargi jako pisma procesowego, o którym mowa w art. 424⁵ § 2 k.p.c. Brak któregokolwiek elementu konstrukcyjnego skargi stanowi podstawę jej odrzucenia wprost na podstawie art. 428⁸ § 1 k.p.c.

Skarga pozwanej nie czyni zadość wymaganiu przewidzianemu w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Jego spełnienie polega na zawarciu w skardze wyodrębnionej jurydycznie argumentacji dowodzącej w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych niż wniesiona skarga środków prawnych nie było i nie jest możliwe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006 r., nr 7-8, poz. 140).

Na mocy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. z 2018 r., poz. 5 ze zm.), która weszła w życie w dniu 3 kwietnia 2018 r., wprowadzono skargę nadzwyczajną – nowy nadzwyczajny środek zaskarżenia

o szerokich podstawach. W następstwie uwzględnienia skargi może dojść do zmiany lub uchylenia objętego nią orzeczenia (art. 91 § 2 u.SN), a w określonych wypadkach – do stwierdzenia wydania tego orzeczenia z naruszeniem prawa (art. 89 § 4 u.SN).

W stanie prawnym obowiązującym po wprowadzeniu skargi nadzwyczajnej oceniając przesłanki dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należy uwzględniać istnienie nowego środka prawnego, niezależnie od tego, czy skarga została wniesiona przed czy po dniu 3 kwietnia 2018 r. W tym drugim wypadku skarżący, który wnosi skargę już po wprowadzeniu do systemu prawnego skargi nadzwyczajnej, dla spełnienia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. powinien wykazać niemożność skorzystania, poza innymi środkami prawnymi, także ze skargi nadzwyczajnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2018 r., III CNP 9/18, OSNC 2018, nr 12, poz. 121 oraz z dnia 10 stycznia 2019 r., II CNP 1/18, II CNP 8/18 i II CNP 14/18, niepubl.). Takiego elementu skarga pozwanej nie zawiera.

Także odnosząc się do pozostałych środków zaskarżenia, mogących ewentualnie służyć wzruszeniu zaskarżonego wyroku, skarżąca ograniczyła się do ogólnikowych uwag, nie przeprowadzając wymaganego wywodu, zmierzającego do wykazania, że środki te w sprawie nie przysługiwały albo nie mogły być skutecznie wniesione z innych powodów.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.